ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **O. L.,** zast. Mgr. Bohuslavou Bartheldyovou, advokátkou se sídlem Ponávka 185/2, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2016, čj. CPR-7498-2/ČJ-2016-930310-V240, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, čj. 2 A 34/2016-42,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, čj. 2 A 34/2016-42, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Bohuslavě Bartheldyové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2016, čj. KRPA-71153-16/ČJ-2016-000022, uložila Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky, a zároveň stanovila dobu jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
[2] Žalovaný v rozhodnutí ze dne 30. 3. 2016 snížil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců a ve zbytku rozhodnutí cizinecké policie potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u městského soudu, který se ztotožnil s posouzením věci správními orgány a žalobu rozsudkem ze dne 17. 6. 2016 zamítl.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost.

[5] Stěžovatel namítá procesní pochybení městského soudu, v důsledku kterého bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Uvádí, že výslovně nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, městský soud však přesto ve věci bez jednání rozhodl.

[6] Stěžovatel reagoval na výzvu soudu k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, po zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě. Ve svém podání ze dne 10. 6. 2016 však požádal o prominutí zmeškání této lhůty a současně vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Podání bylo soudu doručeno dne 14. 6. 2016, soud ve věci rozhodl dne 17. 6. 2016. Žádost stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty tedy dorazila soudu tři dny před vydáním rozhodnutí ve věci, soud však dosud nerozhodl o jeho návrhu na určení neúčinnosti doručení výzvy.

[7] Stěžovatel dále v kasační stížnosti obsáhle popisuje nezákonnost postupu soudu při doručování výzvy k vyjádření, zda souhlasí o rozhodnutí věci bez jednání, ze kterého dovozuje, proč nemohl na výzvu soudu reagovat včas.

[8] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je podle §§ 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. vada řízení před městským soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[10] Jedinou spornou otázkou je v daném případě procesní pochybení městského soudu spočívající v tom, že ve věci rozhodl bez jednání, aniž k tomu byly splněny zákonné podmínky. Ty jsou stanoveny v § 51 odst. 1 s. ř. s., dle kterého [s]*oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy*

pokračování

senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Podle ustanovení § 51 odst. 2 s. ř. s. *stanoví-li tak tento zákona, rozhoduje soud bez jednání ve věci samé i v dalších případech.*

[11] Z citovaných ustanovení vyplývá, že soud může bez jednání rozhodnout ve věci pouze tehdy, stanoví-li tak soudní řád správní, nebo tehdy, pokud to účastníci shodně navrhli, respektive nevyjádřili-li svůj nesouhlas s rozhodnutím ve věci bez jednání po doručení výzvy soudu. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že pokud marně uplyne dvoutýdenní zákonná lhůta podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neznamená to, že by účastník řízení pozbyl práva udělený souhlas odvolat a výslovně požadovat nařízení jednání k projednání věci. Pokud svůj nesouhlas s takovým postupem účastník řízení soudu sdělí do doby, než je o žalobě rozhodnuto, je nutné vycházet z toho, že s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasí, a soud je tak povinen jednání ve věci nařídit (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2006, čj. 2 Azs 216/2005-50).

[12] Právo účastníka řízení na ústním (a tedy zásadně veřejném) projednání věci v jeho přítomnosti včetně možnosti k věci se přímo vyjádřit, je jednou z důležitých komponent práva na spravedlivý proces a jako takové je zaručeno i na ústavněprávní rovině, konkrétně v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Porušení tohoto práva je důvodem ke zrušení rozhodnutí, které je výsledkem řízení, v němž k takovému pochybení došlo a k navrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 6 Azs 28/2003-59).

[13] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že městský soud stěžovatele přípisem ze dne 4. 5. 2016 vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů soudu sdělil, zda požaduje, aby bylo ve věci nařízeno jednání. Dle doručenky byl přípis stěžovateli doručen dne 9. 5. 2016.

[14] Dne 14. 6. 2016 bylo městskému soudu doručeno prohlášení stěžovatele, že obálku s výzvou městského soudu převzal až dne 9. 6. 2016. Současně stěžovatel požádal, aby bylo ve věci nařízeno jednání. Přílohou prohlášení byl návrh na určení neúčinnosti doručení výzvy soudu ze dne 4. 5. 2016 a stížnost adresovaná vedoucímu oddělení doručování písemností České pošty Praha – Vršovice.

[15] Ve spise městského soudu poté následuje rozsudek datovaný dnem 17. 6. 2016.

[16] Na základě shora uvedeného je zřejmé, že v řízení před městským soudem nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel sdělil svůj požadavek na nařízení jednání ve věci ještě před tím, než soud ve věci meritorně rozhodl. Městský soud současně v rozsudku neuvedl (a z rozsudku ani nevyplývá) žádný jiný zákonný podklad ve smyslu § 51 odst. 2 s. ř. s., který by odůvodňoval rozhodnout věc bez jednání.

[17] Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 29. 11. 2005, čj. 4 As 46/2004-58, uvedl, že „[z]*amítl-li soud žalobu bez jednání poté, co na výzvu předsedy senátu (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) vyjádřil účastník řízení s takovým postupem nesouhlas, je kasační stížnost podaná z důvodu*

uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v tom, že byla účastníku odepřena možnost jednat před soudem, důvodná.“

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud se v řízení dopustil procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, jestliže ve věci nenařídil jednání. Kasační stížnost je tedy důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) je městský soud vázán.

[20] Byť Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení, rozhodl současně o odměně a úhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně stěžovatele, které dle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje zástupce sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., v případě ustanoveného zástupce však nejde o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s., o níž má dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v případě náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti po zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu rozhodovat v dalším řízení krajský soud.

[21] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a f) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby (sepsání kasační stížnosti, prostudování spisu) a paušální náhrada hotových výdajů 600 Kč, celkem částka 6 800 Kč. Ustanovená advokátka je plátkyní DPH, Nejvyšší správní soud proto přiznanou odměnu zvýšil o tuto daň, tedy na částku 8 228 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu